

тази със зеленото покривало, се дръпна на страна, като се мъчеше да ^{скрие} ~~закрие~~ лицето си. Калоян я улови за китката и дръпна покривалото. Жената ^{сърцето} ~~закри~~ очи с ^{сърцето} ~~сърца~~ и избухна в отчаян плач.

Царят ~~се наведе~~, ^и вдигна я, ^и погледна съвсем отблизо сбрканото и намазано с ярки бои лице, хлътналите очи, дълбоките гънки, които разризваха челото и бузите ѝ, увехналата уста - и като пред някакво грозно видение отстъпи назад и ^с ~~наведе~~ чело. Отчаяние и съжаление го разтърсиха цял.

Защо, защо я беше срещнал отново? В спомена тя щеше да остане завинаги такава, каквато я бе виждал за последен път край брега на Босфора...

- Йоаница!

Тя бе престанала да плаче. Наведе се, прегърна коленете, целуна дрехите, ръцете му.

Безмерна тъга сви сърцето на царя. Тъга, нежност, умиление... Той отново я изправи, ^{наметна с покривалото} ~~улови~~ и ~~закри~~ китката, посочи ѝ да върви пред него.

Минаха сред настръхналата, недоумяваща тълпа. Всички се гледаха ~~счудени~~, поразени. Какво свързваше могъщия цар със старата Ефросина? От къде се познаваха? Само войводите смътно догаждаха, че това ще има нещо общо с пленничеството на царя във Визанс.

~~Между това~~, Калоян заведе Ефросина в шатрата си. Заповяда да донесат ядене, медовина, плодове. Изтегна се на кожата, която му служеше за легло и заслуша разказа, който жената почна уморено да разправя. Тя говореше, ядеше, замлъкваше, след това отново почваше да говори. ^{Само гласът ѝ беше остенат сичият} ~~Самият той~~ ^{и тириден} ~~и тириден~~...

След бягството на Иваница, Исак Ангел изпадна в ^т ~~срашна~~ ярост. Отначало искал да я убие. Но после, парите на Теофила спасили живота ѝ и тя била изпратена на заточение в един град